

Patócs Molnár János

TESTIMENTUM

Patócs Molnár János

TESTIMENTUM

Patócs Molnár János

Szeged, 2025.

PROLÓGÁS HELYETT (balladaszerelvény)

VÉSZFÉNY. СТОП КРАН. balladaszerelvény.

szittyók, dákók, varsák, serpenyők,

kiverik a blatt, kirázzák a sörény.

romeó megfőz s beckpt csöppkacsa nőt.

TAPI nonSTOP. SAM kész, mire nőtt.

kürie eleison a vak vakog.

megsarcolnak fess lett serfenyők.

ők isz, ti slájm, mi megtörjük apót.

tar koponyám benövi nyílzápor.

csontdombok. csók. vészfény. tűzsötét.

azanyád. vagy lenni prédikátor?

СТОП КРАН. **dududududum**. szósörét.

én SZITA. rúzsrozs. üvegsövény.

birka KERESZTúton. rádhajthatok?

jesz. én vagy áldozati növény.

ők isz. ti slájm. m i m e g t ö r j ü k apót

h á l á k a t a d v á n. korcsmás valagok.

bocskort bocskorért? lőn Világos.

hiszitek Ú és ÚJ divatlapot?

kettő egységét? én rotyog lábos.

„látok-e még tisztább világot?”

béjbi bibéin karakalpakok.

DÁVÁJ CSÁSZ! ilyet mik nem látott?

ők isz: ti slájm: m i m e g t ö r j ü k apót

és e z t m o n d o t t a V e g y é t e k és

és hercegem én elhallgattatok

és vizenyő sül rám nem kevés

ők isz ti slájm mi megtörjük meg meg

sylvESTer keckerMAN TESTIMENTUMA
MELYET PAPÍRBATÖRT =35= azaz hét ötéves terv sója
alatt, felelőtlenségének teljes tudatában satöbbi
marosvásárhelyen nagyszalontán borossebesen
erdélyben ЕВРОПЫ

I. Én Kecker, erdélyi nigger pap s szóFűzész,
nyolcvannégy rendhúgyos telén,
döntődtem: hatalom, s társadalmi fűrész,
sasfoggal hasított belém,
letiltott: művészet egén
helytelen felhőt kórhatalom nem akar.
„Papolj” – s kophatsz mennyereményt.
Barátok? – „Éghetnél tócsában mint(a)hal.”

II. Búcsúzom hát: befojtom szóFÜZŐ felem.
Piperkőc koromkoromnak
almás. (Értesz fiam? ÁtRágsz jelszóhegyet?
„Inkább játszunk gyílovat.”)
„Ilyet ne írj! Józan bordal?”
„Házkutatást félve nem ragyog¹ a szellem”
„Tehetséged elpózoltad
pitiségre!” „Légző holt... s legalább JELlem?”

III. Lássuk mit kihágtam: kérdezetlen szültek
(mint más). Sütötték satnyuló
szóm számra. IDOMítottak tűzve tüket
álom alá, húsba. Újhó,
s gyöngyterveimet satu- s ló
törvények cseszték, lánctalpas rendeletek.

Sokan mondják az én lelkem felől: nincs számára segítség
Istennél

Miért dühösködnek a pogányok és gondolnak hiábavalóságot
a népek?

Uram! mennyire megsokasodtak ellenségeim! sokan vannak a
reám támadók!

---

¹ Csácsog, gagyog?

<p>Társatalmi bosszúfűró érveim elvfehér jachtját lékelte meg.</p> <p>IV. Lássuk: kidöntött „úri kaszt” agyszülötte, „papfiók” és „betyármagyar”, termetre, látásra torma. Meggyűlölve helyét kitörni.... MIT AKAR? „Igazgató elvtárs radar kérésünk: apja, anyja törzskönyve. Kolhoz dönthessünk. A SOrshivatal osztályidegent hordótervébe nem szó.”</p> <p>V. „Kapjon konkrét szövőszéket! Fiú, nem lány? Ceruzát is. (N e m r a j z o l o k t ö b b e t.) Nagydíjpótlékot dicséretpáfrányt... (PálmaKÉNT.) Vegye a lapot! Haptákba úri kalapok! Mi megtettük amit a helyzet m e g e n g e d – a zseni porban is ragyog –.” Ólmos jégjelen? Megalvadt jövő penget?² (Ki pang ott, elvtársak?)</p>	<p>Haragudjatok, de ne vétkezzetek: beszéljete szívetekkel a ti ágyasházatokban és csillapodjatok! Szela.</p> <p>Mert nincsen az ő szájokban egyenesség, belsejük csupa romlottság; nyitott sír az ő torkuk, nyelvökkel hizelkednek.</p>
---	--

R a j k b a l l a d a

„Rókaszemű zsidóbérenc
Alattomosan rágó vörös szú.”
Jajong fasiszta férckéjenc:
Kiért vérzik ez a homorú
Lovagorszá? – Derűre ború
vasul avasul. Kél highhajnal.
„Kushadj kokárdás hölgykoszorú!

² Nyújtóztál volna égis, lettél volna lajtorja, hárfa
angyalhúrt szél ujjbegyével hangolva –
Rákötöztek vadkanszivárványra

Zsendül az új.” (Vérrel, savval.)

„Lóország ébredő népe,
– óhajod, imhol valóra vál!
Ól álkodhat nyomor kéme,
betöröd azt, ki utadba áll.”
Zendül induló, tál mellett tál.
„Szar elnyomónak minek jog?
Népjog A L A T T szvobod a száj.
Lóország, farod felragyog!”

„*Ó mondd, ki érti ezt?*” „V e z í r
bérenc lesz. (nem zsidó, titó)”
Rőt „osztályharc” késmezején,
együtt ragyog barátság s bitó.
A NÉP NEVÉBEN: hízik monda.
A N é p e k a t y j a mosolyog.
Vágóhídcsend. „(Munkáskonda,
osztályod dücső csúcsra csoszog.)”

Ajánlás: Bátor elvtársam pofa súlyba,
eszKÖZ vagy, céllá toldható
A kimondhatatlan behúzza
szavam vers nyílásból forró
HITköznepokba. A Fiúra
kérek ŐRizkedj, pofa súlyba.

R O N D Ó

Rajkszén kohóidőt hűt. (ragyog)
Ha csak szeszélyből dúl a jog,
hamvát hinthetik a szeleknek
szélvályúba, szóabrákot.

(Csoda, hogy engem nem szeretnek
 ha BÁRgyún bevilágítok,
 szózséblámba emberkarámba?)
 YOGgá eszkábálva a bosszú
 kiüti azt, ki jogot kér.
 A méh holtan: horror a deszkán.
 Védekezett. A darázs él.
 Így „törvényszerű”, jó reklám,
 hogy „halálthozó fű” szívdeszkán
 nő, s a méh méhmenyhet remél.

kórus: teregetnek tar eretnek

kórus: caramba, caramba

kórus: lólábaid az égig érnek, sörösek a szentbeszéddek

kórusból egy koldus:

Oh mamă și tată fie-vă milă de mine

că sunt fără două mâini și fără două picioare

<p>VI/A. Kinek árt, ha sebem l'ART pour l'ART kitérom. Apád, anyád, fiad, nejed testVÉReid köré ásat vizesárkot a (el ne ejtsd e szent NEVET, felhővé fúj s agyonszeret)³... Kínod gazdagítja: szenvedjenek mások miattad. Elnyel tágtered, Dózsává sütné, kit gumibot elvásott...</p> <p>VII. miattad. (ügyért?) „Vala pedig az álom. Papírba törve sír a KÉP. LÁtomást gyúrva, átkelhetsz tűzön, sáron.” „És mit gondolsz, megért NEPNép?” Ószanyó sóhaj:halálszép:</p>	<p>VI/B. Kinek ÁRT, ha sebet holdsötét késvilág küretel el. NEKÜNK mindegy? Élettartályodhoz új töltet nincs. KI LÁT ja meg? BALKánod s TE mind EGY. Bőrrjáték s bárányvérre megy. Élgyilkos köztársasági JÓ(s)tevőnek önkinyilatkoztat. Hű kegy, mi neki jó. Nemet mondasz? Le se lönek⁴</p>	<p>Könyörülj rajtam Uram, mert ellankadtam: gyógyíts meg engem Uram, mert megháborodtak csontjaim!</p> <p>Én Uram Istenem, benned bízom; oltalmaz meg engem minden üldözőmtől, és szabadíts meg engem,</p>
---	--	--

³ V.ö. Jó és Jupiter

⁴ (felavatnak igazságvonó bányalónak)

hátán parazsa. Vasvonalakat festek, pinceszagú bárányfehér alkonyt. Nézd békéd vérét: kés, ecset, szó reszket.		
---	--	--

DUPLA BALLADA EGY FOSZLÓ ELVTÁRSHOZ

Arcod pufajkasima
Szemed alkonyatlerakat
Agyad zsír s kátránykalitka
Izzó csókodból csikk maradt
Hajad múltó szunyogszita
Arcod pufajkasima

Sántál érveid bérlova
Legelne ha volna mit
Szájában közöny fémfoga
Szavaidból kitörött a hit
Címerből sugarak sora
Sántál érveid bérlova

Rozsdaerős ráncos vacak
Mellkasod pionír dobja
Csonthordójából kifakadt
Hasad fanyar kolhozborra
Érzelmeken ki tettből ért kacag
Rozsdakemény ráncos vacak

Hogy végre valamit befejezz
– tervszerű torzód szétszórt egész –
FÖL FÖL TI sziszeg alvadt lemez

Peniszed a szájhős tengerész
Bölcsen hallgat nem szégyen ez
És végre valamit befejez

Lábszáraid mint Maojét dicsérték
A titkár lépteinek bíbor pora
Hősfaragók vésőjén lett mérték
Vitt fényreklámot drótlóva
Az üres fém/csontsajka nem érték
Lábszáraid mint Maojét dicsérték

Álcázott romlást épít a romváz
Zászlókba tömve dereng a penész
Gyűlöletfogótól omlett a körömház
Csőszcsendet s üvöltést kér e kéz
Marnak s marsz jelened tankórház
Álcázott romlást épít a romváz

Betanultad mi az ábra
Nem tudtad hogy mi a tét
Lét pöcegödreit pácoltad
Nem tudod hogy mi a LÉT
Eltárs bölcs vagy s magasztos
Néma s szószátyár ha kell
Tudásodért senki nem kapdos
Nemtudásod kit érdekel
Csended lelki gnómoktól gangos

VIII. Tehát CSATTlakoznom kell. Magányhegedű hív? Bezúznak. Kővirág vált (fel)		Úrrá tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél
--	--	--

<p>– Isten sem üldöz tovább – gyermeki derű, betonbunker óv: betáplált égből nap, s nem hóIGE lát. KISZbe csomagolt sublereknek meredek: magyar gyerkőcEGYED kiáltvány nyílt, nem tagad: húsvétkor templomba megyek.</p> <p>IX: Sérült vadonc sebébe újra oltani? Szocialista fordított eljárás: a nemes vad, s a kanca kani, – eredeti szent és szűz titok – a torz szép, jó, s a JÓ szitok. SZÉL ELLEN PISÁLNI TUDHATOD NEM LEHET „Éljen szélHAZÁNK, te pizsok!” – Hazugságcsasztuska csúszkál földünk felett.</p> <p>X. Mamelukátnámé, hogy bekötözzön múlttal nem kell. Hű álomellenőrt Nem császári adomány, kutyaőr utal bérpadra. Új óelv: Nyalj! Sör– pecér arcán, ha sprőd a bőr, nyalója precieux, meglehet miniszter, főszurkapiszka, főhoneure... „Csak főkolomp kommunista szentnek twisztelj!”</p>	<p>Kórus: Álljon még kívül a „.....” pályán, szabad. Ha meg gondolta feljelentkezhet...</p>	<p>És ő megítéli a világot igazsággal, törvényt tesz a népeknek méltányosan.</p> <p>A gonosz az ő haragos kevélységében senkit sem tudakoz; nincs Isten, ez minden gondolatja.</p>
---	---	---

RONDÓ

Visszavág
Fáslizza igazát

RONDA

vizsgáltassa Meg
a fiát a lázadó

Jelszót leköp
 Bukására győzelmi jelt tűz
 Feltartóztathatatlan erdőtüz
 Elfényli az erdőt
 Álhazák
 Elvérzik

abnormiS bíborhangú
 unikornis orvosért kiált
 a tett dávidA ő vagy
 Góliát egyre megY cseresnyemag
 megmeggyamag
 vizsgálta meg

XI. „A román tudományok és a kultúra,
 valamint a tantestület
 pofátlan felségsértéséért kirúgva!”
 Kopjon a lázító ülep
 munkapadon: számárfület
 e hazában ne zsírozhasson... Szép pelyhes
 tanulság? Az Újság FÜLlent;
 Hamis pátosz humort harap; más közhelyek.

XII. Doktor Lapát elvtárs súgja, tanulNI. Mi
 MÁST? Hagyakozom azoknak
 először, akik szeretet rágógumi
 ingyencséggel nem haboztak.
 Beloptak kantinba. Csórtak
 tőlem (elvet)? Kenyérvágó késem hagyom
 egy földköszörűsre, Kozma
 tán a neve. Bunyós, neki a kés vagyon.

XIII. Hagynék egy ploiesti villanyszerelőre
 Is ért(éket): Kant és Hegel
 az ő vésőszájával íródott pőre
 agyamra, mit tudszoc bélelt
 (kabátot népűjság télen).
 Ha nevét, címét valaki felkutatja
 – bár őt ismerve ezt kétlem –
 övé tükröm: kőarcát kútnak mutassa:

Az Űrban bizom; hogy mondhatjátok az én lelkemnek: fuss a ti
 hegyetekre, mint a madár?!

Köröskörül járnak a gonoszok, mihelyt az alávalóság
 felmagasztaltatik az emberek fiai közt.

hadd énekeljek az Űrnek, hogy jót tett velem!

XIV. „Mi a sztrájk puliszka szocializmusban?
Krétarajz, »bohóc a falon«.
Követelsz. Célt érsz. Letörlöd. Määäi KUSS! Kushadsz
leveret májusi luftballon.
'bot. Expresszper. Börtönszalón.
Új normát túrsz. TitKÁRi szó? Homokban tű.
A tankönny(v)haza vaaai, agyon,
agyón hú.” Repedt tükröm tandíjjá kékül.

XV. „Opincar” kubikosra illene
ágyszinten valamit hagynom,
„Üvöltést”? Nem hat rá kultúra (révzene).
„Melózik s horkol a barom,
hazajár minden szombaton”,
s álmában naponta: szellent hatot s ragyog.
Élni csak a ravatalon
fog. Ki mint veti...rá angyalfingot hagyok.

XVI. Gyíkfejű guraväii KISZtitkárkával
(kicsapták őt is) mi legyen?
(dadog villonul) Bajtócson átlábolt.
Filigrán Noé begyesen
megfeneklett Mozgalomhegyen.
Elcsente új, csatos cipőmet: ráhagyom.
Mezítláb – édes istenem –
osont haza: „A Pártnál kurvább csontmalom

XVII. a KÁRtya”. Két vagány cigány Atya és Fia
az Időjét is elnyerte.
„Ültünk két évet.” – Gyengéjük tarha s pia.
Sibli majesztrói. – „Vertek.
Gyanúfolthoz nincs vegyszere
chimikálnak. Kísér doSZÁR. Csak a telep
s a kubik fogad be szerre.”
Övék álmom: éjben fénylő otthon, meleg.

Mindnyájan elhajlottak; egyetemben elromlottak, nincs, aki jót
cselekedjék, nincsen csak egy sem.

Aki tökéletességben jár, igazságot cselekszik, és igazat szól
az ő szívében.

A szentekben, akik e földön vannak és a felségesekben,
bennök van minden gyönyörűségem.

megtöltötted hasukat javaiddal, bővölködnek fiakkal, amiök
pedig marad, gyermekeikre hagyják.

XVIII. Sárkány orr, habarc(s). A haj ómargarin.
Nyelű: nyújtotta a kezét.
Vitt favázás faluba. Kém a kankalin
ott, s szomján döglök a menyét.
Nők kiskacsója napsötét.
(hoggy finom legyenek), marnak fémfogú legyenek.
Lánykának nyújtá peniszét,
lovag a kardot. Az legelő. Telepek

XIX. s e Sulamit királya biztata engem,
ne nézzem ajkán a légző
sebet, illata fertőtlen. „Négy felest
behúztunk. Illő a végső,
dicső, férfias belépő!”
Míg e tehénkének tündérét megkísérté
én EL. „El ne késsz te vérző
Szív.” Lyukas koton legyen jussa, tán nem sérti.

XX. Időrendben hagynom rég kellett volna
tanáiraikra valamit.
(Jellemük pírja átírta nevük.) Hólab
Máriusz? „Tűzveszély a hit,
a KÉP misztikus, megvakít
marxista anyagtudatot. S z o c i a l i s t a
hazánk nimbusza . . . ” Neki mit
adjak? Vádja legyen nyelvén szörkaloda.

XXI. Fásult rózsafűzér matek Bözsebaba,
hoggy rebegé rozsajakad?
„Ránk, magyarokra hoztál szégyent, te marha!”
Magyarsága márványfalat.
Anyagtalan súlyos lakat
szűk szájára a közvagyonból: („Hallgatni
arany, hazafifeladat.”)

Az irgalmashoz irgalmas vagy: a tökéleteshez tökéletes vagy.

Nap napnak mond beszédet; éj éjnek ad jelentést.

*Ezek szekerekben, amazok lovakban biznak; mi pedig az
úrnak, a mi Istenünknek nevére emlékezünk meg.*

*Sőt áldássá tetted őt örökké, megvidámitottad őt színed
örömeivel.*

<p>Illik bőrszínéhez...(Én szűkmarkú, s kapzsi?)</p> <p>XXII. Betonváza-lelkű oszim, Mia Groza – apám kezét csókolt neki – fenséges, fenkölt, földhözragadt mimóza. „A fia elveszett, S E N K I ! Azt hiszi mind, gyémántzseni... Képzelve! MisztiKUSS Rilket vegytanórán... Meg kellett tőle m e n t e n i Az OSZTÁLYT.” – Övé legyen, mit ő hagyott rám.</p>	<p>Mert ebek vettek körül engem, a gonoszok serege körülfogott; átlukasztották kezeimet és lábaimat.</p>
---	---

R O N D A R O N D Ó

Tudom bűn a SAMet Samért.
Elüt kilendült indulat,
és Herr Bosszú Derrich tettenér:
TETTlegelek sok bornírt elvtársurat.
– Bocsáss meg Uram a végső teszten...
– („Elfelejttem, már megint elfelejttem...”)

<p>XXIII. Brad párttitkár bűnét, Uram el ne fedezd. Hírébe hadd csússzon csorba. Ügyem „osztályjellegűvé” ő fújta fel. S BUMMM – kiszúrta tompa orra: „Bomlaszt, rohaszt ez a gomba.” – mármint én – a továbbiakért nem hadar. Landoló FEJ hull betonra? „Regret, féltse jobban kobakját, ha magyar.”</p> <p>XXIV. Jussa legyen csontjaimból főzött csorba,</p>	<p>Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy</p> <p>Ti kapuk, emeljétek fel fejeiteket, és emelkedjétek fel ti</p>
--	---

ízlésficamának megfelel,
reménylem. Czakó Ádi szoknyák donzsonja,
felstimmolt tinik mestere,
(karmesterré hűlt szelleme).
Csajokat kért meg, mutassanak be neki,
– félelmem legyen fegyvere –
mert az ilyen „tökös” hapsikat szereti.

XXV. Egyedül Farkas József tanárúr próbált
megtámasztani. (égi jel?)
Leleplezte elvsovány hófarú szobrát,
s műtermét ajánlotta fel.
Képeimet – tán megfelel –
mit ott festettem, adjátok neki. Messze
hordta a nyomor hátszele.
(Ei sem hallszik hozzá dőlt életem nessze.)

XXVI. Hóhűtő honfiak, jégtáblaszínészek,
lékeket liheg az idő
rajtatok. Jég alá szorult buborék, nem
sodródok már tovább. Menő
siker: csókaroncstemetők
mellett lehetek lelketlen lelkek csőse.
Megáldoz majd a teremő,
ha dereng a nemtetsző áldozatok őse.

XXVII. Ti lányok, mit csúsztask nektek kincsemből
ami „nints”. Kiket virághoz
hasonlít a fér(j)fi, kunyerál. Ha megdőlt?
„Kurva ez is.” Morog, átkoz.
Nem mérhető Herr Bikához
ki jól felűzött tehénkéjéhez gyöngéd.
„A férfi mindent besároz...”
Tietek legyen légyharmatos öröklét.

XXVIII. Hogy név szerint? Úgy az igazi? Áme legyen.

örökkévaló ajtók

Kicsoda az, aki féli az urat? Megmutatja annak az utat,
amelyet válasszon.

Próbálj meg, Uram, és kísérts meg, és vizsgálj meg veséimet
és szívemet.

Bizony elrejt engem az ő hajlékába a veszedelem napján.

ne fordulj el szótlanul tőlem, hogy ne legyek, ha néma

<p>A névtelen katonasír a gyászt nyakékként viselőknél nem jelent semmit. Szálljon szárnyatlan hír... Feli orvos: rézpapír arc (Magyar lányok bocsáztatok meg...„Szemtelen”). Rég „fele apă fele víz” nem tudtam mi.⁵ („inkább függtem volna szegen”)</p> <p>XXIX. „Pulă seacă!” – Román srácok – „Taci” – kegyelem. Bűnbölgő kamasz, bűnmerész? Igaz. Újból egy Georgetát védeltem. Bár plátói és kanavász volt mindkét vonzalom. Kanász kongat, segbe rúg. Elhunyás „testvérség” üdvös tócsájában. (Penész, diliház, sír: érzélem, étosz, nemiség)</p> <p>XXX. népbosszú nyelvén süvölt rendszerbe gyártva. Ha a Gyerek a m á s i k é n zanyád kur z egyik humánus anorrb avágja. Már éjreklámlik: GAZ SOVÉN, lővél, villódzik, koravén homlokomon. Sovén? Csak csonka „sértetlen” éh let balkáni bajtekén... Epeközhelyek ömlését összegezem.</p> <p>XXXI. A két bőreményű hölgyé öröklét¹ s öröklét². Egyiknek köszönöm, hogy esküm – NEM KÉPzelgek – mindegy már, megdőlt. (Karcoltam szívet.) Majd balga, tetszeni kinek</p>	<p>maradnál, a sírba szállókhoz hasonló.</p> <p>Adjatok az Úrnak, ti fejedelmeknek fiai, adjatok az Úrnak tiszteletet és dicséretet!</p> <p>Magasztallak Uram, hogy felemeltél engem, és nem engedted, hogy ellenségeim örüljenek rajtam.</p> <p>Ments ki engem a hálóból, amelyet titkon vetettek nekem, hiszen te vagy az én erősségem.</p>
---	---

⁵ Dom' părinte, az a bába, az anyósom poreklált így, feleapăfelevíz, noroc, egészségére, acu' și pruncii mei, vai doamnye, nu vor să vorovească ungurestye, mama lor, vrăjitoarea aia, că másképp nem mondhatom nekije, m-a tras pe sfoară, arra ébredtem, hogy házasok vagyunk, papnál persze nem vótunk, ő ide nem akart, én oda, szóval elfurálta a zoknyimat, elvitte kalugyerekhez, m-au vrăjit nu-i alta, mikor jött az iskola, mă trezesc, că vrăjitoarea aia i-a și înscris în clase românești, batye-i betyeșigul, de ezt a kicsit nem hagyom, igaz ez is feleapăfelevíz, micsináljak, am să mă spânzuri, noroc, istenisten

<p>vágytam fricskázva hazugságok vasorrát? Nőnek, kit megbíztak: FIGYELD! Szép szabadság tollam nőtt: törszárny, röpkorlát.</p> <p>XXXII. Persze lehet, a „belső kényszer” feszített szétcseszni a szokványsövényt. Combok, csípők ígérete fém etikett máza volt: „kicsapást nőért illik elkövetni”. Böllért bunkózó logika. De hagyjuk! Mária búcsúzik. (Szőke) Öröklét³ Illesse + alamizsna csókjának díja:</p> <p>XXXIII. – tanúm akáchajú Danca-patak, fénylő – beatzenész nyakam rézlánca. Srácok tapsoljátok benne a szín ésnőt: kijátszott érzelmek tánca élteti s teste törháza. Barátnője búzakék Gabi: cinkezőld csicsert csepegett fűszája, esti teste. Részre vers, amit jó lap közölt.</p>	<p>Boldog az, akinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett.</p> <p>Megcsal a ló a szabadításban, nagy erejével sem ment meg.</p>
--	---

K. MARI BALLADÁJA

Szobák huzata járja át.
Engem hangja: csepegő vízcsap.
Házalók hálózzák homlokát.
Öle sikongó körhinta.
Combja hídfőt is megingat
derék hitében, hogy összeköt.
„A szerelem minket kifingat,
nincs szomorúbb mintha lanyha tök.”

Hotelben vendégjognak tőr:
egy nyelvet ismer, elég neki.
Teste emlékmű már, márvány túll-
függöny. (Ki néz még rajta ki?)
Jelene megfenyegeti
jelened. Légy őszinte Török:
„A hazugság ajtónk beteszi,
nincs szomorúbb mint lanyha tök.”

Harkok, Mónárok, Elekek,
műveket szülve hatra-vakra,
ne feledjétek: ő teletek.
Bennetek bomlaszt kavarva
forgó- s hátszelet, hogy arra
botorkáljatok, hol a lökött
is fennhangon tetőkön vallja:
„nincs szomorúbb mint lanyha tök”.

Ajánlás:
Barátom, Mari nem múzsa
már. Hangjába öltözött az ősz.
Zúzza dohány, pia, s az „ura”.
Miki szerint sok nőt lefőz
ma is. Mielőtt lehúzza
teste rolóit, legyen örök,
ahogy kecsesen bezúzza:
„nincs szomorúbb mint lanyha tök”.

XXXIV. A másik Mária okosra harapta testem. Sárga, tigrisszelíd	Akik ő reá néznek, azok felvidulnak, és arcuk meg nem pirul.
--	--

csókokba lapultunk. Nyúlcipőt srétkapta
feszített. „Sebzek? Elkerít
szerelmed. Én Ká vele mit...?
Tükör tenyeredben palásteget látok.
Koporsó sugártestem hív
lűktető vízre. Befagyasztja palástod.”

XXXV. Öledből sárasszony nem nőttek új világok.
Ha volt, megölted terhedet.
Rádsóznak pár „erkölcstelen” versvirágot.
Homokillata tetszett neked.
Hol vagytok hű „átmenetek”?
Ibi ölben, hanyatt, térdén imádtá Baált.
Ti emléken vértelenek?
Értetek kivágott nyelvű madár kiált.

XXXVI. Hangja otthon, ágy, örök ölelés legyen.
(Szavaim, álmaim szárnya
leolvad: fénytollú, zajló vágyhegyen.)
Melltartók, harisnyák kánya
zöld delejes rakománya
érjen hozzátok – a feladó névtelen –,
mielőtt a halálbánya
megtoldaná megoldhatatlan KÉPletem.

Erőszakos tanúk állnak elő; azt kérdezik tőlem, amiről nem tudok.

Mert nálad van az életnek forrása; a te világosságod által látunk világosságot.

SZENT FOGALMAK BALLADÁJA

Minden azért tűr, hogy megemésszen.
Isten cáfolva – elhamvasztva –
bizonyítja semmiségem.
Idomított tűz egészen
tengerkezébe zsugorodjam,
holdrámban, fényfeketében.

Gondos gonosz hiszi, velem
blöffölve nyerhet a blőd játszmán.
Ha heged vérző énekem,
megjelenik légfékeken,
rozsa torkomon késszivárvány,
hogyan szenvedésem ko(z)mikus legyen.

Hárfáimon húsidő játszik,
– jajt, kacajt, kéjt zajlik zeném –
majd ellők. Helyemre másik
bedűl. Húsom, csontom málik
már a semmi rothasztó jegén:
szar anyagból gyártott szép kárpit.

Hatalomúr ellenévé gyúr
és számba döfi lázadásom.
Arcbőröm, erőm, s agyafúrt
agyam igényli Agyarúr.
Segítségét sehol sem látom:
űz, míg ideghorgonyom kigyúl.

Test véreim mit tegyek hát?
Szétszór, szarvaz bekerítettésem.
És kilőnek, vörös bosszantástól vakult bikát.
HOGY lesz azután? Elgondolni sem mérem.
(Ajánlva/recomandat)

XXXVII. Hogy lesz AZUTÁN? Megálmodni nem merem.
Mennyei, örök vadászmezők,
Nirvánák: megnyúzott, kibelezett jelen.

Felhozza a te igazságodat, mint a világosságot, és a te
jogodat, miként a delet.

Gaz- s fű-„igazsággal” benőtt
irtás a poklok: teremtőt
(jó kapást) kínál gyilkosnak, áldozatnak.
Érintsd meg az ARRamenőt/Ne bántsát hát az ARRamenőt.
Menedékedből így is úgy is kitagadnak.

XXXVIII. De hagyd! A „mélyenckedés”⁶ nem illik hozzád.
Hogy hited partja hol legyen
eldönteni nem tudod. Vad zsoldos kozák
a kétely. Léted átvered
pikájával.(Túl holt sereg.)
Szikszai inspektort mint hírlík, iszonya
vitáktól tartja főhelyen.
Kikönyökölt vérző apámra, motyogta:/
Szánta kegyelmet csencselő apám? (s mondta:)

XXXIX. „Vissza kell szívja valamelyik intézet...”
Elintézte telefonon.
S nem rendült segge/széke a félve-féltett.
(Rosszmájúságom elnyomom.)
Hadd lengje be füst és korom:
(én pálinkafőzéshez nyeltem) gyöngyözőt
nyakalt. Tovább nem sorolom.
Csőbe húzhatják ügyelők, görbe örök:

XL. vesztegethető: Mars le fényes főpolcra
rozsdás kulcs! (Vers = feljelentés?)
Vádlott lesz irgalmasból, ki hej-hajbókol.

Díszszázad⁷ víígyázz! Hű vesék
(mesék) felkentje most ellép
(„szósz a szó”). Hogy püspöki gloire-ján csorba
ne essék, s ne bajkeverés

De én, mint a siket, nem hallok, és olyan vagyok, mint a néma,
aki nem nyitja föl száját.

Mondám: nosza vigyázok útaimra, hogy ne vétkezzem
nyelvemmel; megzabolázom szájamat, amíg előttem van a
hitetlen.

Pusztuljanak el az ő gyalázatosságuk miatt, akik azt mondják
nékem: Hehé, hehé!

⁶ V.ö. Egyed Péter: Íratlan Szakállas Tanácsadu kezdőívnek, halódóknak, s egyéb illetékteleneknek. Klausenburg. Krypterion Kiadó, 198három.

⁷ Huszadik...

<p>vádja érjen, hulljon a tény – légy a borba –</p> <p>XLI. („Ne vegyülj korpába fiam!”) Az ÖSZTÖNdíj oktalanul elvételét általa. („A Szentlélek mindent fölír!”) – Írja a többihez – nevet kit nem bír el a szent KERET. Könnycsepparcú anyám bátran megkövette. – e tény talán félrevezet – s csodák! A pénz újfent megjelent! Hős tette</p> <p>XLII. áldott legyen. Az Irgalom Püspöke név Papp Lászlót illesse. Akik ismerik viselt dolgait, tudják csekély e kitüntetés. Ott lakik mennyei lelke, hol vakít belek szellemes lehelete. De hagyjuk! Megtámadhatnak Valakik: „Hálátlan kan, de majd neked megmutatjuk!”</p>	<p>És kivont engem a pusztulás gödréből, a sáros fertőből, és sziklára állította fel lábamat, megerősítvén lépteimet.</p> <p>Örvény örvényt hív elő zuhatagjaid hangjára; minden vízáradásod és hullámod összecsap fölöttem!</p>
---	--

BŐRBALLADA⁸

Nézem őt: fejét hátra kapja.

---

⁸ – Hallod, hogy félti a bűrit?
– nem.
– Akkor ki/mi vacog?
– egy sajtukac körmöl.
– A sajtban fűtenek?
– a lerben sem tanácsos karmolni.
– Ó, ó, te kis tanácstalan!
– én nem hallok semmit.
– Akkor ki/mi vacog?
– aki nem félti a bűrit.
– Nem?

Zsákcán hamufény – jajfelhőt köhög
maga köré, s szétmállik az arca.
Megsokkozott júdás vijjog, felröhög.
Magasan száll ujjcsonk ligetek fölött.
(Leszakadt vesék bíborgyepén
landolt, míg reszketésbe átöltözött.)
Zengő tetem, hangolja e Tény.

Vadonat avas új fejlemény?
Helyes! A társadalmi LÉTRA latra
középen. Hangszíne tűzkemény.
„Jöjjön énhozzám minden hülye, gyatra!
Krisztusoktól nem futja a KAMATRA:
részük **dróttövískes** televény.”
(Dugná arcát felhőbe, hóba, szarba.)
Zengő tetem. Hangolja e Tény.

„Válok! Gázember! Fér(c)ficafka!
Porontyaidra mi vár? Tankratettél!
Lázadtál? Lazádra lecsaptak:
„În beci cu ei! A nyolcasba! Elvetélt
kancaügy a maguké! Inkább metélt
kínt zabálna! Desztillált abrak...”
Részegen riszál: „önönön hapsikám memegért...?”
Dudugná arcácát felhőbebe szarbaba

Ajánlat: Tudod, mindez lócsecs, Jóbarát.
Hős anyaméh is reszket veled.
Egyformán roppant halál s kabát.
A RENDszer összeszűr, úgy szeret.
Bújnál egérlyukba, rádtalál.
Nem ment fel sem kétely, sem kenet.

<p>XLIII. Lencséken átcsodál Takács doktorNŐ Marxszájú ikonvilágot. Telefonkagylóból ajánláscsokor nő: „móKUSSkám legyen belátóbb”. (Nem virágzik, aki számot vetett.) De hagyjuk! „Szóval maga »üldözött«? Szemében rőt hibát látok, veszélyben a fény. Ily ifjan? De tán csökkent</p> <p>XLIV. menedék a látást tagadó szem: lássuk âme a mackót! Isten velünk!” Bukolikus rendelőt hagynék rá...Lábuk oda ne....! E lapostetű hórukkállam a ...SZENT A BETŰ. Lélek? LÉKEK! Egy orvost fizet négy helyett. A tömeg, a fényroncsszemű látni akar. Könyököl magának helyet,</p> <p>XLV. kiharcol.⁹ Segal doktornak is, ki bevett osztályára baksis gyanánt, hagynék kórszerű műszereket...Hegyezett sziklát – (turista), s zöld banánt – (nem dohányzik). Négylovas szán várja, ha megfárad. Hogy tőlem kapta ne tudja. Befogom a szám. Hálám irántuk így legyen ad acta.</p> <p>XLVI. Sajna, e botor hagyakozás nem vidám holdkönnyben, nemLÉTben lapoz. Testálás térülj más testTÁJba. Romocsán Bandinál ne várj, kamatozz</p>	<p>Küldd el világosságodat és igazságodat, azok vezessenek engem; vigyenek el a te szent hegyedre és hajlékaidba.</p> <p>Gyalázatom naponta előttem van, és orcám szégyene elborít engem.</p> <p>Tyrus leánya is, a nép dúsai, ajándékkal hizelegnek néked.</p> <p>Az Isten ő közepette van, nem rendül meg; megsegíti Isten virradatkor.</p>
---	---

⁹ V.ö. Máté 15:22-28

ecsetem, palettám. (Ha hoz
nyugtát, rendezte kocsmai számláinkat.)
„Pincéreket sajnálsz? A kosz
mossa tisztára zsebük!” Hangja elringat...

XLVII. hóálomba. Halk verseinket ordítva
viharzunk váradi utcán.
Néger éj hús ajka és lelkünk kinyitva.
Nem vágyunk más élet után./S örvendünk, két orángután:
Vakhit éltet/áltat sután.
Ifjúságunkra hord fáradtkék iszapot
zsaruidő. Ezüstkupánk
hol hűl? Ki hozza föl? Látják-e még vakok?

XLVIII. Lehallgatnák csengését? Kinyírnák? Halló
süketek? ... Szmog. Váratlanul
letaglóznak: vágóhídra fényállatok!
(Sorsunk hamuzva ki tanul
s mit? Hogy „némán, hangtalanul
homoki halak gyűrűzzünk vészjeleket?”)
I(ge)(de)ink elpattant húr...
– „Játssz egyen, kongó Niccolo!” Ecce. Nesztek!

XLIX. Irgalmatlan színekből fémmeleg paplan
irgalom. Önfeloldozás.
Ragyogó bűn. S áldozat, kialhatatlan.
De hagyjuk! Szűrjön agymosás,
önként önkizsákmányolás.
Vodkát, vodkát! Két üveggel Julikának!
Háromszögű fény – múltba ás –
műterme: egymásra felfeszülni vágnak

L. ott bulikból szökött szeretők. Bájukat
bámulják komisz fegyelmet
lihegő szemek: fa, fémek, gipsz. Átitat
tintakékké oldó szerep:

Alánk veti a népeket, a nemzeteket lábaink alá.

*Vegyétek körül a Siont, kerüljétek meg azt, számláljátok meg
tornyait.*

*Miért félek a gonoszság napjain, mikor nyomorgatóim bűne
vesz körül*

*Avagy eszem-é én a bikák húsát, és a bakoknak vérét
iszom-é?*

„Nem talált, pedig keresett.”
Vodkát hagytam rá? Utálja. „Rémes alak
voltál mindig.” Sós kegyelet
mosolya ajkán. Tudná? Vasfelhőfalak

LI. alól nyögök vasáztatta imákat, múlt,
jelen, jövő árkaiból?
– Ha a vélt FÉMkéz VAN, majd csak utánam nyúl. –
De hagyjuk! Halljuk még ki szól
oszló hídról, évek bíbor
porából, vérző csövek, alvadt szavak közül.
Ghiță Maghiar? Titkot gyilkolt
ajka, a mérgezett kávéból megkövült.¹⁰

LII. Fogadott testvére mennyegzőjén lettem...
Tüzet fújt a család, „basta”:
feleségnek bozgor? (Átok ez keleten?)
Holta álnok üvegatta,
míg meg nem tudom, ki varrta
acéllyakába a KASZÁSLEPKE érmet.
Emlékére hagyom azt a
szükséghelyet, hogy bár megfárad a lélek

LIII. a virrasztásban, a feledés nem éltet.
Megint mollba merült a hang!
Hajnal Ágotára hagyok sátorfészket.
Isten fedje be¹¹ – vágyharang –,
fagyos testének madarak
szerelemfűből szőjenek lágy fekhelyet.
Jusson neki finom falat,
ha verést kap testéért stex s kaja helyett.

Imé én vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem
az anyám.

És látják ezt az igazak, és félnek, és nevetnek rajta:

Ezt mondta a balgató az ő szívében: Nincs Isten.
Megromlottak és útalatos hamisságot cselekedtek, nincs aki
jót cselekedjék.

¹⁰ Romantikus? Szokráteszre, így igaz.
És hány ilyen zúz, míg illúziók ege igéz.

¹¹ „Az isten szarja le, apám kirúgott, nem enged be a lakásba többé a vén zseni. Jó mi? Aludhatok nálad?”

LIV. Mellé hát mÍVES lelkű finom szakácsot
adj Uram! Türelmem, pénzem,
képzeletem, idegem fogytán (–) „Belátod?
Adósságodat elintézzed!”
– Ne félj, kikkel léptem régen
KAPcso latba...sekélyem ilyenre fűták,
nyesték...Részüket kimérem.
Remélem nem lesznek késbuTÁK.

Mert idegenek támadtak ellenem, és kegyetlenek keresik
lelkemet, akik nem is gondolnak Istenre.

NÉHAI BARÁT BALLADÁJA (Tóth Sanyinak)

Szobája fala vad bazár
menyétfog lóg vaszsindelyen
vodkásüvegben hangszál
„az egész banzájt szétverem
s befogad majd a cinterem”
– furulyázott a hallgató
pucérok – hangja dereng
Nézd hát belőle mi maradt

És a szegény nőknek akik
fordítják szebbik felüket
elkurvult világnak „AZ KÍK”
becézik az eget – „Süket állat
tépd ki a fülüket”
– körmével vájta a falat –
az élete csukott füzet
Nézd hát belőle mi maradt

Agya másodpercek alatt
villanta át mit más lapoz
ha kérdezed szeme lakat
talán neved sem nyitja most
káromkodása harmatos
– négy évet végzett nyolc alatt –
Estétől estig sörbe fos
szót Nézd belőle mi maradt

Kajánlás: Barátom ha őt ismered
vigyázz úgy hírlík szarkalap
lett Kezet fog? Fizess egy felet
neki s hallgasd ha a nyarat
nem lerben hanem szabad
szolgaként szeretnéd átfélni
Nézd belőle mi maradt

LV. Mikire hagyok sok gerincrágó patkányt.
(Hadd lássam velük mire megy.)
Íróként leírták. Mennyei bárpadkán
ha találkozunk, délkelet-
finom pálinkakegyelet
hűsítse keblünk.¹² (Kétlábú patkányoknak
tálalj jó mérget eleget:
lelkünk megmérgezték: égre szegzett kócsag.)

LVI. Tőke Csabának hagyok igazat? Író
tollat – remélem nem sérti –,
bicskaszavakat, fülben magától nyílt.
Varga Gáborra szénrégi
„dokumentumot”. Ő érti

Hanem te, hozzám hasonló halandó, én barátom és ismerősöm,
akik együtt édes bizalomban éltünk;

Mikor félhem kellene is, én bizom te benned.

---

¹² KÜBLINK?

<p>mért fontosabb jelennél, jövőnél EGY múlt. Becsés bűneinket félti? A szó hős rézkarcból szétlőtt jelenbe nyúl?</p> <p>LVII. ÁME legyen. A Módszer óvatosan ócska. És férges ténykörtét terem. (Rocskapapilakok¹³ foldozása osztja időm – magamnak vájt verem – befed bér- s bártörténelem. Na nyomás, fiú! Koncentrálj! Ki jön sörre? Kit nyaljon be a szóterem?) Két új kazettát hagyok rád KáPé Jóska</p> <p>LVIII. s néhány rég raktáramban heverő vitát – ha nem rágcsálta meg műmoly – nálad jobban egy r e g é n y v á z l a t t a l ki járt? Ara Attilának komoly héber nyelvtanomat somoly körítéssel hagyom, tán hasznára válik. („Te szemtelen pap, ne bomolj!”) Magas szofisztikáktól a tudományig</p>	<p>Hálót készítettek lábaimnak, lelkem meggörnyedett; vermet ástak én előttem, de ők estek abba.</p> <p>Mielőtt megéreznék fazekaitok a tövist, mind nyersen, mind égőn elragadja azt a forgószelet.</p>
---	--

EZ szoba -----
(milyen) millió m³ h i d e g
repedtEBb sötét fényesEBb egérsztrádák
zajszint néhány decibellel alacsonyABB — Ó középeurópai
átlagok ez a SZOBA (milyen) orr(v)szarvúak ó v ó
helye — kofferbihalok úgyszintén Leviathán elvtárs exotikus
szellemandrái Radiátortények alkonya Szabvány
magánypokróc hűlő derekadon Reggeli torna hűlő
önfelszámolás ellen recept szerint (csavarodik, szuszog) 1×1
p e z i i Reggeli torna Leviathán elvtárs is készül

---

¹³ Lásd köv. old.

a meccsre (milyen) „bélférges kúsznak elő minden meg
nyílásodon” (övon felül) (védekezz védekezz) a portán felírták
végrehajtott arcod (idegenben majomi játék) (milyen)
Reggeli torma Jane Fonda módra F U G Ára (Bachkórszág)
csapolt csápjai (CSÉPlékeny)(milyen) éljen a reinkarnáci Ó
(milyen) szerelemtűlevelek opál koccanása üveg(vatta) magányodon
mit les ordasfenyő elvtárs
Jézuskönnyekek mennypoklod márványpuha bádogtetőin
szoba SZOBRA konyhaasztal karcsú tölcser incselkedése zord
töltőtollszemöldökkel Felsorolások – víígyázz indulj –
kis kedves patkánybumerángok **pont** **és döng**
Döng v a s b u d i a j t ó a v í z m ű v e k n é l
a s z é l b e n —————

<p>LIX. rugaszkodhat e hű betonkifutóról, s kéziratom nem vesztí el, mint Kájakab. (E sokkÚR hamar megorrol. VárHATod míg rád LEfigyel... Elítél: hanGOD nem rímel a Karral, divatjamúlt a homo etikusz) Tóth Károly showsorsa – m í v e l t gumibot évődte: szeretsz, nem szeretsz? KUSS –</p> <p>LX. aláhúzza a tételt. Rá pótdilemmám tört részét¹⁴ hagyom: K Ö Z Ö Sség az, mely egyedeit – kiégett fényreklám – sötétségbe vonja? (Tölts még! Hadd zúgja Főegyházközség fEJe: „ré(z)szegek” – bár csak fényt s álmod iszom.) („Kis szent.”) „Vásárra bűrit?</p>	<p>Estenden megjelennek, ordítanak, mint az eb, körüljárják a várost.</p> <p>A te népeddel nehéz dolgokat láttattál: bódító borral itattál minket. Adtál a téged félőknek zászlót, melyet felemeljenek az igazságért.</p>
--	---

¹⁴ Cserepek, múltvillogtató talp-
nyalók, a hízélgés nyomán vér vér

<p>Elvekért? Bolond!”(hóban tulipánszirom)</p> <p>LXI. De hagyjuk! Tán végső sorbanállásunkkor lélekként vagy lélektelen... Tóth Icára sémi tömlőt hagyok, újbó benne¹⁵: igya féktelen s írjon igaz vérdalt. Jellem ő mint férje. (Bár néha kicsinyes, irigy – Milyen jogon ítélek? „Ne ítélj...” Emberformájú vagy s gennymirigy?</p> <p>LXII. Büngőzős sárkány nyálát szertefröcsköli? Meggánja?...) Az önellen/m/zésnek lőttek. Teológusok – fejükön cöli – tolakodnak be a képbe, ifjak és sok tanárféle... – Sátán Elvtárs kecses karmait dörzsöli. Biztos vonzza hókéje szavamnak: Isten viharával befödi.</p>	<p>E föld széléről kiáltok te hozzád; mert szívem elepedt: Vigy el engem innen a sziklára, ahova én nem jutok.</p> <p>Meddig támadtok még egy ember ellen; meddig törtök ellene valamennyien, mint meghanyatlott fal és dülő kerítés ellen?</p>
--	---

N. LÁSZLÓ PLASZTIKUS BALLADÁJA

„A társadalmi vasaló”
fémcsontú, formatervezett.
Feje tipizált, csavaros.
Tolvajjá vasal kerekest.
Az istenfélő esperes
besuttog majd és l ő n csaló.
László, besimít s kirekeszt
a társadalmi vasaló.

Szétlapít élményt, visszhangot,

---

¹⁵ V.ö. Máté 9:17

mésszé égeti agytetőd.
Ideged? L ő n döglött samott.
Meggörbíti a szerető
nőt s korán borít rá fedőt.
Véred jéggé ég? Lesz savó?
Eltördel, fagyot lepedőt
a társatalmi vasaló.

Megszakadsz,hogy halk s óvatos
legyél még a vécében is.
Hazudsz barátnak: túl magas
neki gondod. Nevenincs
félsz ifjúságodból kicentiz.
Behúzod s behúz vasFALÓ.
Igéid nyakát elnyesi
a társaTalmi vasaló.

Hercegem, ne légy jó tahó.
Ily súlyos fej hasas címert
kíván. Vele új füst, kohó
gyult Teológián. Mímel
most? Múltjára nemmel rímel?
Magányából hull rozsdahó.
Vasal? Beolvaszt hóhittel
a társaTALMI vasaló.

LXIII. Sztjepánra mit hagyhatnék? Nálam szabadabb
s tehetősebb. Párizs követ
francoise cipőben rója. „Nem lehetsz pap?
Presbiter igen!” Így szőtték
szótokba kicsapás törét

Szablya martalékaiul esnek el, és a rókáknak lesznek eledelei.

tanárai. Hagyatékul ím a köré
kerített monda: kilőtték
protestáns egyháztörténelemből. Körré

LXIV. vált. „Oly kellemes eltársalogni veled.
Fejlődésed oly biztató.
Könnyelműen elszalasztani nem lehet
ily alkalmat.” – dürgi fakó
Zulu – „őszre marasztaló
meghívásomnak hön kérlek tégy eleget.”
„Hol van már a tavalyi ” LÓ...
Megőrzi kocogni vágyó emlékezet.

LXV. Borbáth Dániel tanárúrra mondása
marad: „Pontos fiúk mennyi
a kedves idő?”. Ugyanaz Geréb Pálra:
„Bácsikák, szabad így tenni?
Artúr úr tollkését feni
s morog: szexualizáljam az ülepét!”
– „Vén fasz! Cinkelt rágógumi
magyar. Dogmáktól fénylik majd a szentbeszéd?”:

LXVI. Bányából küld kincsdús sóhajt Artúr Egyed.
(Párharcuk egyenlőtlen volt.)
Dé Doktor Juhász, kit a történet szeret,
s Bethlenarc, hithűs telehold,
ha kihűl sok watt és volt,
világít neki – szólt sajtuló fejemnek
szarkaröptű dicsérő szót:
„Minden együtt, hogy nagy költőfejedelmek

LXVII. nyomdokába hágjon: kétszer is kicsapták.”
Sajnálom, hogy csalódnia
kell. K I A D H A T A T L A N – róják fel rút kapták.
Hitnyárfáknak írok, via
C s e n d. Így kell meghátrálnia

De meglövi őket az Isten; hirtelen nyíl üt rajtok sebet.

*Félnek is jeleidtől a szélek lakói; a napkelet és nyugot határait
megörvendezteted.*

*Embert ültetél fejünkre, tűzbe-vízbe jutottunk, de bőségre
hoztál ki bennünket.*

*Könyörüljön rajtunk az Isten, és áldjon meg minket,
ragyogtassa ránk az arcát!*

a „renitensnek”. Nem hiszem, hogy ez fájna neki. Rőt koiné Biblia
– ő adta – polcomon. Jobb helyen lesz nála.

LXVIII. (érzelmi élete kiegészül) Helyes!
Ez már royalis hagyaték.
Rapp Kárcsé, Szőcs Táti a halál delejes szemétől – két ólszent fazék – megdermedt. Még mit mondhatnék?
„Rég a hajósok szokása volt a galamb.” – vélte a kerek vakarék:
(kockás skótok Zokni úrnak szólták) „Khaland

LXIX. izghalmas, szellemethes, khell nekhünk!” – raccsol bársony brassói zsúrfiú
s franzliszt frizuráját billentyűzve blattol nirvánák felé, hol sziú
Krisztus várja örökifjú kordkabátját. Szentbeszédem rímbe nyírva legyen övé. (Szegény hiú, beszopta. Kő, ki mosolytalan kibírja.)

LXX. Hollandiát járt inkvizitorunk Péntek, oly megejtően szervezé besuttogóit – átverve a Szentlélek is, sül házias gerleként –.
Hamuvá tüzes nyelvek kék ujja morzsolá szoció mérés képét: papgyár áruja buta fék: gangos, gyáva, hazug. Reményét pucér nép

LXXI. hókarra, rozsdafejre hiába bízza.
Övé minden szemüvegem,
hátha LÁT majd s fúrja lelki furdancs csínja’.
Mozart zenét remélt a mennyben
kit névre sem méltat kezem.

Mit Kevélykedtek ti sok halmú hegyek? Ezt a hegyet választotta Isten lakóhelyéül; bizony ezen lakozik az Úr mindörökké!

Kedvesebb lesz ez az ÚR előtt az ökörnél, a szarvas és hasadt körmű bikánál.

De én szegény és nyomorult vagyok, siess hozzám, Istenem!

(Mint Josephus Jézust őszierinte.)
Avas csend legyen jeltelen
judáséltének jussa. „Sylvi őszinte

LXXII. csak hozzám lehet (Krisztocentrikus fejét
Krisztus szegei faragják
vékonyra, hogy a Tú fokán fűzős menyét
lelke átférjen. Rőt nyanyák
mutassanak neki vaginát. Fogadtatása mennyében szeplőtelen
lesz így. Gróf TELeKi Mi
hály
„kecskét válasszon juhaktúl (ál) SZENT hétyén”,

LXXIII. hogy legyen teljes öröme mit lelombozék
hajdan. Öltözék s nyájasság
(nyalás!), ítéletének a(l)lapja: „Hozz még
pár csépp bézint, fijam. Vaság
nyúzza a szegényt. Márháság
az ótó, de jó ha hétyré fél húz. Vizsgá?
Írsz nyilatkozatot: »Basszák
meg. Ez a hülyeség tudomány?» Kinyitta

LXXIV. az ajTÓT és bépallta, hogy hullt a vakolat.
Kérjük kicsápní az illet!”
(Ki ad e segg alá lovat?)
„Aláírtád? Fizetéséd
tessík, J É L É S.” Kiheréltet
méhéből az Anyaegyház »törzszüllöttet«.
Panaszkodjak? Kinek?
Szégyellem, hogy ölelés helyett, megölet.

LXXV. E grófnevű Seggé éjben felhősziget.
Igaz nem birtokom. Bérlem.
és? Kockáztatok...Ha rádöbben, „elvitet”.
(Csak nejem s gyermekem félem,
rám bízta mind magát s vétlen.)

Én is magasztallak téged lanttal a te hűségédért, én Istenem!

Bő gabona legyen az országban a hegyek tetején is, rengjen
gyümölcse, mint a Libánon, és viruljon a városok népe, mint a
föld füve.

Mert irigykedtem a kevélyekre, amikor láttam a gonoszok jó
előmenetelét.

Jeleket nem látunk, próféta sincs többé, és nincs közöttünk,
aki tudná, hogy meddig tart ez.

Mert nem napkelettől, sem napnyugattól, s nem is a pusztá

Tőkés István igetáltos, lelkes állat
hősötét egyházi szélben
rázza hontalan honi esztétikámat:

LXXVI. „Elkezdenie ahol abbahagyta ott
kellett vón” – vélem kongani
hangját, légüres tér fokán kaptatót.
„Önmagunkként megmaradni” –
aisztéziszem csak ennyi.
Álgyökeret általajba merevítve
nylonerdőbe szaladni?
Hol egy faFA? A virágokat ki vitte

LXXVII. gyilkos oszlopok alá? A virág VIRÁG?
Mi az hogy törzs? Buborék
a lomb, madár lesz, ha a szélcsend rákiált.”

Szelíd vadakat szül a kék.
Rög ráncöléből oltalom,
ordas, szépeszű véglény sziszeg, ugat.
Önrendelkezésed karom-
fohásza más pokolban kaparhat kutat.

LXXVIII. „A maga felhőkarja Nihilbe mutat.”
Hogy? Itthon idegenség éget?
– Nem érti? Hagyjam békével a Nagyurat,
hadd oltsa rózsáit.
Álbatalálok s temérdek
ellenséget szerzek testamentumommal?
„Angyali kör? Rozsdás végZETT?”
„Érző porhullámokat kavará tonhal.” –

LXXIX. amit élek? Lelkem hű férgek felfalták.
Sós névsorukat megnyitom.
Sobolánusz Ander rámemele balját.
Josephus Monátusz Phytón

felől támad a felmagasztalás;

Kifosztattak a bátor szívűek, álmukat alusszák, és minden hős
kezének ereje veszett.

Megemlékezem éjjel az én énekeimről; szívemben
elgondolkodom és azt kutatja lelkem: Avagy mindörökké
elvet-é az Úr? és nem lesz-é többé jóakaró?

Hogy ne legyenek olyanok, mint apáik: szilaj és makacs
nemzedék, olyan nemzedék, amelynek szíve nem volt szilárd,
és lelke sem volt hű Isten iránt.

sziszegte: ezt még kinyírom.
S kinyírt. Segítette Molnárusz de Pelló
karótnyelt tanú: „A Sion
huligánokat nem tűrhet.” Ügyes meló

LXXX. volt. „Brávó!” (Dada von Farkas ajka szerint).
S tanári barátja Borbáth?
„Hogy az ötvenhatos események megint
ne ism...pszszszt” – susog doktor Korláth –
„folytathatják másképp tovább...”
– Pál (kirúgásban testvér) hűs őseinek.
(Apja esperesként szolgál.)
Egyháza fegyházként csiszolta Pált: „Minek

LXXXI. nyaljak nekik? Berendeznek kirakatok.”
Fel, fel férgek! Felettébb sért
egy Imrehusz Kovácsivor nevű papot,
hogy önképző elnöki szék
seggem alá tolatott rég.
Pályáján becsület tintafojtot nem ejt.
(Érdekes, gyűlölet sötét
napja nem vakít már – megölne a Selejt,

LXXXII. bár nem vétettem nekik. Tetteik mérjék
őket. Szavuk zavarba hoz.
Tévedtem volna? A hízelgés nem érték.
Jó csel? Fény ujjja nem lapoz
e KAPcsola TOKban. Falhoz
lök gumibotj. E férgekkel végeztem...
Hősibb szándékmezőn tallózz
tollam! Horváth Pip moldovai végeken

LXXXIII. koplalt. Kopott idegerődje tönkrement.
Lőtték mindenfelől. Magát
szeszrakétákon kilőtte...? Övé
legyen a Kecskeméthy-féle Márk

Oh Isten, pogányok jöttek be örökségedbe, megfertőztették
szent templomodat, Jeruzsálemet köhalommá tették.

Oh Isten, állíts helyre minket, és világoltasd a te orcádat, hogy
megszabaduljunk.

Megszabadítottam a tehertől az ő vállát, kezei megmenekültek
a kosártól.

Nem tudnak, nem értenek, setétségben járnak; a földnek
minden fundamentoma inog.

Ezt mondják: Jertek, vesszük el őket, hogy ne legyenek

kommentárom. Rongyos kabát
lesz didergő lelkén! Találkozunk-e még
kő épen? Adja neki át
Zinzen László (kertjében magányszonda ég).

LXXXIV. Diákharcok, diákéjek, diákcs(dzs)inek
béklyózták össze sárlelkünk.
„Add tovább” refrénű ágversem („de kinek?”)
legyen övé. Kitelelünk tán
halk tűzénél, vak szemünk
fémes jövőködbe fúrva. - - - Ordas szentek
okádják kés lehelletük.
Lihegünk az oltárhoz, űzött felkentek.

LXXXV. De ne búsítsam! Protestáns pálinkámból,
ha éveim alján marad,
egy korsóval az övé. Felnyit a távol,
bár a múlt kínai lakat.
Szavunk kiröppen s fennakad
semmiből semmibe vijjogó drótokon.
(Számomra készül egy barak,
lelkem csíkosban, látásomon korom.)

LXXXVI. Jó Melindának, ki hű utánfutója
diaszpórák kátyús útján,
könnyű szüléssel fiút hozzon a gólya.
(Küld majd kívánságom után,
meggondolatlanul, sután
ne fecsejtek.)(Kedves féltése lenyűgöz.)
Sikátor jelzőt, névburiját
megbocsát. Ha Jaques Prévert nyúlna e tűhöz

LXXXVII. a kifordítás első példánya legyen
övé. Prévertül jól bandzsít
majd: fészek fűtlyent, nap csörög. Madárhegyen
claire-obscure ül árnyéklagzit.

nemzet

Mily szerelmetesek a te hajlékaid, Seregeknek ura!

*Avagy nem elevenítesz-e meg minket ismét, hogy néped
örvendezzen benned?*

*Figyelmezzél Uram az én imádságomra, és hallgasd meg az én
könyörgésemnek szavát!*

Szómban Kiss Mihály visszhangzik
– őzősz, nomádfüst – kéklő, borús blockflöte.
A görög mestere baszik
rám. Fensége másságomat lekörözte.

LXXXVIII. Mit hagyhatnék rá? Idézetek királya.
Övé sínyomom tűzhóban,
ha e késpusztán keresné, s megtalálja.
Vigyázzon, az a nyom robban.
A Guru néz vissza hosszan
igealkonyban égő egyházra. Enyed
bronzománcát románczacban
hencegő Bukarest pelenkáihoz engedd...

LXXXIX. s fehér bottal toporzékolnak a szavak.
Ólmos, boldog korrektorom,
hiába raktál érvtéglából örv falat.
Feláldoztak farkastoron:
Arany ég és hull vaskorom.
Tiéd legyen Jékely felém szűrt verse,
orhangján szavald. (Lóporom
ellőttem.) Bíró Samut rontsa keserve

XC. barátinak., sérthető sarkán: „Tebenned
bíztunk eleitől fogva.”
Tanulás, tudomány elkurvult Ön mellett.
Dörzsölt Parókia foglya.
Tiéd az a nótaboglya
melyet kertedben én baselek. Virágok
vérétől haVAS saroglya
zötyögje hozzád. Tőkés Lászlót holdsátor

XCI. holdnő, latinovits csontváz feszítette
keresztté, ahogy „ködszurkált”
a közösségben. Szent szeleburdi tette
tépett menyasszonyi uszály:

A szent hegyeken vetette meg az ő fundamentomát.

Elszakasztottál tőlem barátot és rokont; ismerőseim a
setétség

Emlékezzél meg Uram a te szolgálóidnak gyalázatjokról! hogy
sok népnek gyalázatját hordozom keblemben

Reggel virágzik és sarjad, és estvére elhervad és megszárad.

„Szép és szomorú”...„Ne bulálj
férfival” – fedte atyásan szopránszekus.
„Mártírság neked nem dukál.
Hős hazánkban nincs hátsó pár előre fuss...

XCII. Egy vezír, egy níp. – G U R A – blőd félreértés
hogya a szocializmus végcél.
E S Z K Ö Z ! ! ! (Nálunk mindig századnyi a késés...)
– G U R A – Eretneket acél
ököllel mi szét...Facér
legény, jól véd homokos agyadba!” Pöffedt
bambák szava tépi babér
koszorúdat...Leszel Mária szemén könnycsepp.

XCIII. Szerény te sem vagy, elhívást a szebbikre
érzel: csillagzó, mennykacér.
Szálljon rád elhamvadt találkozás – ikrek
havából – emléke. Zsanér
lehetett volna tört, alélt
ajtónkon. (Ígéreted cserélted borra.)
Kivasal s letipor vastél.
Mennyekig cserdül cselvetések ostora:

XCIV. nemestől orzott szánon elvtársurak:
fagyot fogtak maguk elé.
Ízzó völgyben éjkék pont Hermán Pápua.
Jussa ősi malomkerék,
kínzóit sújtsa derék-
tájon vele. E szegény százkilós papot
Vásárhelyt megbilincseltek.
Gumibot helyett elektrosokkot kapott.

XCV. Hogy szája ne szüljön „rendszerellenesen.”
Tehetetlenségtől hasadt
ketté tudata? Vagy orvosi kegyelet
akart menteni így agyat

Nem félhetsz az éjszakai ijesztéstől, a repülő nyíltól nappal;

A balgata ember nem tudja, a bolond pedig nem érti meg ezt

A te bizonyosságaid igen bizonyosak,

A te népedet Uram tapossák, és nyomorgatják a te
örökségedet.

Negyven esztendeig bosszankodtam e nemzetségen,

szétloccsantástól? A varrat
felboncolt kérdéseken gennyes. Válasz nincs.
Hű egyháza gyámot akart
lökni mankóul neki. Megejtő bilincs

XCVI. szeretet. Egysíkú a KÉP? A szenvedő,
a sértett vacogó szava,
kidőlten is zöld hite bekerít, túlnő:
fénytől szűz, torzszép almafa,
combja foszforeszkál, nyaka
hattyúé, levéltenyerén átdereng a vér.
A „többi” megírják fasza
fiúk. Az adott helyzet szerintük ledér

XCVII. vagy KÉPtelen, ellenírni nem érdemes.
Fapadon döcögő nyomor,
leégett lelkek, felperzselt szavak szenes
magánya szít. „Okos tompor
hízik kincstári szó bodor
gőgjétől.” „Tudjuk, a gyengébb mindig TETTES.
Szava tilos szarban kotor
megint!,” A prémium elektromos deres?

XCVIII. E PARAdicsomban a fény fél(i)gazság:
védi SZÁMűzés, köny(v)zubbony.
A tudás fája kivágva. Éva
annektált kurva, Ádám renegát konc
leső, az ablakában lonc
helyett kokárda hervad. Az Atya vigéc,
menn(y)országa nyakán kolonc.
Szadista kerubok toloncolnak IGÉT.

XCIX. Szárnyukkal kotlósítanak. Mit keresek
e panoptikum-Hóreben?
Máglyához kötözték TSODAváró kezek
ártatlan Izsákot? (Szemem

Énekeljete az Úrnak új éneket, énekelj az Úrnak te egész
föld!

Felhő és homályosság van körülte; igazság és jogosság az ő
székének erőssége.

A folyóvizek tapsoljanak, a hegyek együttesen örvendezzenek

lát-e kost?) Az égi jegen
bukdácsolva az örök MÁSt
látni vélték hárman, ketten...
Halotti maszkjuk arcomra lyukakat vás.

C. Nincs se első, se utolsó leszámolás.
Örölnék. Isa, por és chomu:
szórnak. Csigolyáim lisztjét „ősi szokás”
szerint „hítség” hamistanú
püspökségemre. Vészvarjú,
perpatvarok közt rakta omlatag fészket.
(Úgymond „szeretett a falu”.
Kérvényükkel magukat is elintézték.)

CI. Raktak szép papot rájuk. „Mézös” beszédét
szélhámossággal dúcolta.
Csendkántor és pangó egyházfi kísérték
zörgő cimbalom templomba.
Adóssága álnok gomba,
mérgezte hívei hűségét. Mezei
Tibor, „ragyás atombomba
igyon el” – így dicsérték – „jóemberei”.

CII. Hagytam rá krumplit, fokhagymát, murokerdőt,
öntözött léleksorokat.
„Ne ítéld, hogy ne ítéltess!” Neki erőd
s érem sok gyantás célkapcsolat.
Ő fontos „eszköz”. Gondolat,
érzés nem kuszálja álmát, É(E)brenlétét.
Magát sajnáló kanvonat
tolat nőtől-nőig. Pályáját kimérték

CIII. esők, elvtársak... Hányan caplatunk így
zsandárhű balkáni sárban,
azt híven uraljuk szar létünk faluit.
Zsákutcán botlik a lábam

Az Úr uralkodik, reszkessenek a népek; Kérubokon ül,
remegjen a föld!

Vigan énekelj az úrnak te egész föld!

Szemmel tartom a föld hűségeseit, hogy mellettem lakozzanak;
a tökéletesség útjában járó, az szolgál engem.

Hasonló vagyok a pusztai pelikánhoz; olyanná lettem, mint a
bagoly a romokon.

Amilyen távol van a napkelet a napnyugattól, olyan messze veti
el tőlünk a mi vétkeinket.

– simítja-dúrja vasállam –
(hol rozsdá belül, hol acél) – „motorina”
hiány zúg a csonka fákban,
nemzeti gőgtúltermelést kér az ima,

CIV. térden has-, száj-állampolgárok. Vaskorrupt
héroszok, zsíros bicsérdik.

Spártát megafonja szója-disznótoruk:

„Mi dicsők! Mi ősik! Mi FÉRFIK!”

(faszok) Hallgatással térdig

sértheted az ajzott barmokat. Bérjózan ész
a LÁTÓt lerbe kíséri.

„Ha szerencsés, hamar bétakarítja a MÉSZ”,

CV. hős csatornák, hús partján. Baraktér
hamar újratölt. Így érek véget?

Aranyrácsok rágják nézésemet? Majd kavár

port más köszava? Kitépett

nyelvű papszajkót jellétem

kalitkája szorít szólni istentelent?

Ó idők tompora! Kétlem

hogyan mőresre szanálható a ROSSZ Szellem:

CVI: berbécs furulyával balkángerle lelket

ébreszt rémálomba. F A I Rtő

lásd, fényképezhetetlen... Erdélyi szentek

is benne hemperegnek...Ő,

ki Herderrel erjeszthető,

modern szent inába kap. Az feljelenti.

Ő viszont. Hírveri menő

cenzor, „kőoroszlány füléhez szok menni.”

CVII. (mene, mene, tekel...)„Jellemig” jut a hír:

„Nem igaz...M o n e y pulálnak.”

„Barátaim, ez V I L Á G O S. Fele mártír,

fele besűg.” BécsVilágot

Aki vizeken építi fel az ő palotáját, a felhőket rendeli az ő
szekerévé, jár a szeleknek szárnyain,

És egyik nemzettől a másikhoz bujdosának, egyik országból a
másik néphez:

Hogy láthassam választottaidhoz való jóvoltodat, és
örvendezhessek néped örömeiben; hogy dicsekedjem a te
örökségeddel!

És megáldá őket és igen megszaporoának, és barmaikat sem
kevesbitette meg.

járt, Halottak napját látott
szakitás beosztályozza céhtestvéreit.
Melyik vagonban vállalt áldott
szerepet? Hitvalló tette erre nem hint

CVIII. vért, port. Bár átváltoztat, kiad a szerep.¹⁶

Urnák előtt, kereszt alatt
sompolyognak, sírnak ugyanazon keret
tagok rendjelmellkast, falat
döngetve. (sok rohadat alak)
Majtényi úrnak tizenéves képversem
mag(v)as? Sok a rigó s vadak?
A cél a tyúk? Nevem a tehetségtelen

CIX. vadoncok listájára írta. Hervay
egy nyárral később rám sürget:
Életrajz, fénykép: formám, tartalmam mai.
Kinemöntött fülzöld ürge
ámuldoztam: görbe tükre
lelkemnek egyszerre MŰ és selejt?
Szemszag, száj ürmérték, FÜLke
kérdése? – Ha Jahvé vagy Marx előtt ellejt

Kész az én szívem, oh Isten, hadd énekeljek és zengedezzek;
az én dicsőségem is kész.

Úgy öltözte fel az átkot, mint a ruháját, azért ment beléje,
mint a víz, és az ő csontjaiba, mint az olaj.

¹⁶ Arcom a tükörben felejtettem

Vissza kellett botorkálnom a szobába

Most nem tetszik az arc

a nézése görbe a fül gramofon alázatosan

tölcserlik a semmihez Ki járt még a szobában?

Mintha vének piros orrlenyomata az üvegen

Vizeletszag   gyermek negatívját sejteti egy árnyék
Isten   szakállá az a csukott ablakon?

A tükör **HA**zudik

nyögöm ítéletem

Tükörarcom hidegen nézeget
szögletes kakukktójást

CX. Erik úr, hogy örök helyét megtalálja
Seol s a Seregek között –
én mint HATtyúk vontatta megkövült gálya,
korbácsemlékbe öltözött,
állni vádló s vádlott mögött
nem fogok. Nélkülem döntsenek. Gizinek
(boldog agyagba költözött
szintén szegény, így megtalálva, mi – minek –

CXI. elveszett) semmit sem hagyhatok csak egy szót,
ha Tanátosz törzsőrmester
bunkerében hallható: k ö s z ö n ö m. Lecsó
lenne bármi más. Egy esttel korábban UTUNK nem restellt
közölni Márki úrnak hála. Rá néhány/**Korább' Márki úr nem
restelt/közölni. Álmunk illúziók szénén ég./**
tört gitárhúrt twisztelettel **Seggnyaló lett, tisztelettel./**
hagyok. Egy Siculus fesztiválra széplány **Én ellenző kő. Szám
agyagba ítélték./**

CXII. fényképe mellett ez is emlékeztesse.
Hornyák úr kosfanyar kacska
mosollyal kísért szobára. Kikérdezve
szimatolt: főnök nagytata?
pártos kultúrdemokrata?
proliarisztokráciához nem-e fűz
rokoni SZÁLka? „Nem? Adta
teremtette! Förmedvényéből ködös bűz

CXIII. dől, kozmopolita, burzsuj DEkadencia!
Nem értem! Mikszáthot,
Móriczot ajánlom figyelmébe. Lila
„repülő bikát” ki látott?”
Kálmánt rég nem...DE Mixatot
Danilo Kisnél betűzők most. Jó Hornyák
úrra rövidlátó áldott
pápaszemeim egyikét hagyom. Jól lát?

Úgy hanyatlom el, mint az árnyék az ő megnyúlásakor; ide s
tova hanyattatom, mint a sáska.

Az út mellett való patakból iszik; ezért emeli fel az ő fejét.

A bölcsesség kezdete az úrnak félelme; jó belátása van
mindenkinek, aki ezt gyakorolja; annak dicsérete megmarad
mindvégig.

Aki beülteti a meddőt a házba, mint magzatoknak anyját, nagy
öröme.

CXIV. Kultúrmiopizmus szomorú márvány.
Kájakab úr látóköre
viszont tág. Kanyar taktikája ellátmány
humorúrben. Bor, sör tőle
megromolhat. Vodkás bögre
színét sem látja. (Csak száját...) „Lévi Béla
verses/rajzos keszkenője”
című füzetművem a művelt kultúrbéka

CXV. lezserül elúsztatá. (Gorombán kijátszott
a sorslóláb.) Fenn s lennvalók
előtt érte ő falaz. Fogja meg átok:
általa kigúnyolt tahók
nyála képezzen kárvallott
arcbőre alá gallért. Kántor Lajosra
ígéretellenőr majmot
hagyok. Lője fejére bantu csőposta,

CXVI. s e sekély eredetiségtől aláásott
bőrketten – ha épp hazudik –
twiszteljen kéjesen, míg telivér váltott
éjeken megnyugvást kuvik
panasza hoz. (Korunk mjúzik,
bőröndműhely...) „Mindenkinek maga felé
görbül...” Aki „nem alkuzik”
az is meg KELL értse! (Érzitek ezt René

CXVII. Char és Janisz Ritszosz elvtársak?) „Őn nem NÉV,
hiába ír jó verseket.”
Ha érvelsz, kritikusunk néma lesz s kevély.
Őrizze vak emlékezet
arcát. Segélyt az ékezet
a nevének nyújtson neki, ha rájön szart ér,
mit ír. De ehhez képzelet
kellene s intelligencia. Hús babért

Mi a bajod, te tenger, hogy megfutamodál, és te Jordán, hogy
hátrafordulál?

Szajok van, de nem szólnak; szemeik vannak, de nem látnak;

Hittem, azért szoltam; noha igen megaláztatott valék.

Dicsérjétek az urat mind, ti pogányok; magasztalják őt mind a
népek!

CXVIII. akarnoktól? Hülye! Székely János úrnak
hagyok bölcs vadászkalapot:
bakot ne lőjön, ha céloz egy új , „kurva”
írónemzedékre. V a g y o k
a k i v a g y o k égi hangot
ne majmoljon. Hozzá nem méltó ily berek.
Hajdúszemüveg nem gagyog
rajta. Illene ősz arcához Bo Derek.

CXIX. Neve szerint Hajdú, hírhedt labanckövet,
nyaljon asztalomról békát,
míg szalonnát pártnál, szekunál sütöget.
Ifjonc, riadt paksaméták
fújnak vele egytál-tésztát
s bár jég, forróként isszák. Kérdőjeleit
(Ő öngyilkossá ölt esztéták!)
rágja, míg ujja sliccénél élvezkedik.

CXX. Torkára forrjon a szar, mit oly eréllyel
kavart. Kertemből nyasett bot
a jussod Markó. Főnöködön verd széjjel!
Tisztességed engem felold:
házadban helye volt eltolt
életemnek. (Átkozódnom végre nem kell.)
Enikőd, hűvös telehold,
s gyermekeid málnáskerted figyelemmel

CXXI. csipegessék. Ha unnád, forrongó
esték verejték illata térjen
szobádba. Nemes Laci kiadta testét
tengernek, sellőnek bérbe:
Megejtő, naiv Ledérke.
Egy novellám pályára lőtte: köszönöm.
Két nadírt hagyok rá... („kértem?”)
S pomagránát kebleket déli őszökön

Velem van az Úr az én segítőim közt, és nézni fogok az én
gyűlölőimre.

Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útát, ha nem a te
beszédednek megtartása által?

Mentsd meg, Uram, lelkemet a hazug ajaktól és a csalárd
nyelvtől!

Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold.

CXXII. (tudja miért). Leváltott fő- s alszerkesztők
sztahanovistája Cseke,
érti mikor, mit jelentenek vesszők,
vesszőfutások. Véle
elvodkáznék, hogy teteje
Is legyen e soroknak. Filmsztorit
hagyok rá. Hadd zubogjon a feje
míg elfordítja. Ércszavunk tán felragyog.

CXXIII. Eltűnt Bukarest csörömpölő csendjében
egy szemüveges, halk magány:
Müller Ferenc. A megtaláló óében
jutalmat kap. Szegény vagány
szerkesztő! Szemének talány
e tohuwabohu: zsarupártba nem lép.
„Úgy? Tűnés! Kész a karaván!
Dönts! Sivatag és hatalmi zúzókerék

CXXIV. közt válassz!” T i p i z á l t Lucullus-választék.
(hull ránk az idő, kék korom)
Jussod – ha megtalálnak – néhány szent fazék,
minden TILOS együtt borong
benne. Mint Pétert, oldozzon
fel ősi szorongás alól. Szerkesztői
köszöntést újívi borom
mellé akkor hozzon a posta. És ő ki?

CXXV. Magyarosch arc, herczegbajuszka, kunszakáll.
Gyermekkori parasztszekér,
származás előnyt, ösztöndíjat garantál.
H a t v a n n y o l c hátszele felér
rakétával. Rendőrtenyér
– szent egek – elkerüli. „Ó szép Anglia!”:
demokratikus denevér
csapong feléd keleti éj szorgos fia.

Mert ott ülnek az ítélőszékek, Dávid házának székei.

Könyörülj rajtunk, uram, könyörülj rajtunk! Mert igen elteltünk
gyalázattal.

Lelkünk megszabadult, mint a madár, a madarásznak töréből.

Tégy jól, uram, a jókkal, és a szívök szerint igazakkal!

<p>CXXVI. Áthágva a k ü s z ö b ö t kérkedő üres falakat talált: bútorok készítése a legfőbb f e l a d a t . (Tüzes Bálintnak ez magas. (Torok koraiak még.) Elmorog regényemmel, csonttal a dog. És elássa. Közlik szellemes fitorok: szerkezet s államellenes...Krisztus látja</p> <p>CXXVII. lelkeket... KIADHATATLAN. El nem veszett, ne félj. Elküldöm azonnal. Azóta küldi. (Része megmételvezett bizalmam darabja: kordal. Szívja mellre csigacommbal:</p>	<p>Mikor visszahozta az Úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók.</p> <p>Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző.</p>
---	---

B R D L¹⁷

Bor pálinka, sör: húsos nedvek;
monopol, raki és más tetves
pia fényénél korallág
lesz erünk: óceánná fagy
a víz, a parttalan test (e szent
titok) lerombolja magát.

Bor, pálinka patinás nedű.
Monopol, raki és más tetű
pia, erünk érleli
korallággá, mely körül befagy
a víz, a parttalan test (e szar
titok), jégörvényekkel teli,

¹⁷ Lehetséges olvasatok: bordal, bórdal, bördal, bárdal, bárdol, bárddal, bérdal, bírd el, ...
(a héber nyelvtan szabályai szerint)

S szétoszlik. Vele vész hithű s eretnek.

s szétolvad, vele rossz s jó nevünk.

„Végül az ember” mindent felad
egy snapszért. A MINDEN sivatag,
pohárnyi édesvíz benne.
Igyunk hát urak, míg szemideg
sorvad, ujj remeg s a láb hideg
vas. Ha legyőznénk – mi lenne –
a Szeszt, szubmarint hithős fregatt?

Micsoda tűzijáték... Részeg
hullámok alatt s felett. Szétszed
majd a TÁRSADalom: falat
szó is kár a szivacs zshiványba.
...és lehull tested mézsvirága,
nézésed őrzik tűzfalak.
MAGYARázkodnál. De mért. Kinek?

Szümpozion szinkron szikrája,
márvány szóorgiák. – Ki látja
ma piádba mit kevernek,
mivel ETETNEK? A lényeg az:
szarj s szédülj. Örülj féreg! A gaz
Pióca – rég ő meszelte
máladozó véred – most roncssorsod sirálya.

Igyunk hát urak! Ezt még szabad.
Bár lehet e rendszer annak ad
csak szeszt majd, ki mint a paraszt
a TERVben: karjaival kaszál,
farával gyűjt: Éjjel se lazálj!
Töködre viharlámpát akassz! –

Ösztökélik, míg szíve szakad.

(Kényelmes nyögdlíjat a halál
összon nekik: több őrzőt találsz
= REND?, mint jó melóst.) (Urrrak,
igyunk hát...) Te ki nejed fojtod
borba, ki tábornoki rojtot
reklamálsz. Ki sok vadnyulat
elejtettél. Most piát, kaját

koldusbottal lösz. Ki beoltott
sok ifjút Marx-szal, s gumibotot
tanítványa rajta próbált;
asszonyom, Ön is ide imbolyogjon,
kollégája a derék Orson
nyomába kilóival hág
csak; De mindegy. Ön ki lerogyott

nemzete terhe alatt, ifjú
tankoló titán, méred hiú
erőd decikkel, ki nyakalsz
mert kínálnak, mert ingyen dukál;
asszonyom, férje fiúk után
koslat, hátha segít a snapsz.
Ön is uram (ajka közt virul

szekfű, reszket ha neje buján
nyílik, menekül); ki szimultán
játzmákban sokakat legyőz,
csak épp dadog, kinek csapata
veszt, a mellőzött technokrata,
a divatjamúlt slamp dizŐZ...

Igyunk mélységesen, ősután.

Fütyöl persze a kutyára dér,
nem bottal ver a szent Denevér
s a jósnak ellik jóslata.
Felold a pia? Leold? Felköt?
(„Ez ellen nem harcol az Elnök.”)
Elsodor zöld varjú éjszaka:
holtat hozunk, sok gyertyás kenyér.

Kollégája kiadónál s bölcseletben
Egyed, nem tudom, mit forral:
Versed kívül-belül írdd meg jobban-szebben.

CXXVIII. Hatalmat, főnököt ne sérts! (s engem főleg)
Bár mindegy: kiadhatatlan.
Szövegedért, nem félsz, hogy t é n y l e g lelőnek?
Ezékieli völgykatlan
dereng feléd? Kiért palltad
a port? Megmutatni sem lett volna szabad...
Mindenki MEGBÍZhatatlan!
...jelölj meg két lektort, ha gondolod akad

CXXIX. ki vállalja – véleményem már ismered –
hogy ne mondd, elfogult vagyok.
Kenéz s Vásárhelyi? A válaszlevelet
hamar postázom. Angyalok
urán mosolyával gagyog
búcsúszavakat: Harag nincs. (Miért lenne?)
Cuppognak kételyvarangyok
vaséjemben. (Minek van itt még értelme?)

CXXX. Csak aminek adsz...hallom hintaválaszom
asszonyommal feleselve.)
A posta népújságon kívül... Ragasszon
zsémbes piócat az este
agyára: emlékeztesse.
Hagyatékomból küldök néhány díszpéldányt.
Jöjjön, kinek márványteste
vásott rossz vesék köszörűjén: „szép lány”.

Imé, így áldatik meg a fér-fiú, aki féli az Urat!

Sokat szorongattak engem ifjúságom óta, mégsem bírtak
velem.

Várja lelkem az Urat, jobban, mint az örök a reggelt, az örök
a reggelt.

N.I. TETRABALLADÁJA

Pucást vártak s holdmellű lett.
Bámulták torzó tűzfalak,
konzerves dobozok, vedlett
kőkeretek, kátrány hús szelek,
sínfolyó, kőszénzagú Nap
– ó kerítések, darazsak –
szép kamasszá szenderedett,
kukkolták torzó tűzfalak.

Nem adták rajziskolába,
„léhűtő művésznő legyen?”
„Aranyérmet nyom a lába”:
duruzsolhat edzőkályha.
„KURVA LESZ s az ÉN szégyenem.” –
Anyja vérkonok: kirázza
Kályhaúrt, portörlőt. (Fránya,
fukar bakter lánya: *Nekem*

ne papoljon! Oskolára

nem adom! – tanáremberre
morog, s a Pénzt szétcibálja.)
Az irodalmat tanulva
sír fénylábú tervet nyersen.
Nem bérel buliban, bárban
helyet. Lelkét lámpabura
látja bölcsességlesen,

s vagány barátnő, a magány,

mely Olgi néven testté lett.
Férfihad iromba karát
csepülték. Úgy tűnt, két szabvány
kékharisnyát felbérelt
s beugratott az *ENYÉSZET*.
...Ha nem morog a Szent Család
szerelem s csalóka FÉSZEK

összejön egy „méltatlannal”.
Elnyeli gyermektenyészet:
pelenkát, széket szaval-
na sejt, kórokozó fanyar
verse helyett. Majd ki részeg
ős okán a férfi készlet
egészét gyűlöli (savat
vérző szavakkal vet véget

sós közeledésnek) törbe
esik. Teológus gőgös
érverése, gúnár szőke
arc („elegem van belőle” –
sikítja majd bíborvörös
hangan Szamos, Sebes-Körös
partján) hiszi, lekörözte
az ellenszenvet. „Körkörös

romokként” sírja le magát.
Nem értékeli a szüzet.
(Asszonyok ágyában vallást,
aranyat lelt tán?) A halál
mítosza nem, inkább szüret,
politika, éji tüzek

Ajánlás1: nem adják rajziskolába
s míg őszi sarat a lába
hihetetlen új formákba
tapos majd senki nem mondja
mily döbbenetes alkotás
szalmaszél s vakvarjak goromba
esztéta hada dohogja
szegény tehetett volna mást

S
Í
R
T

vonzzák. „E szkizofrén hazát
nem hagyom szarban. Vetület

s karó kérdése. A veszély
eléri a menekülőt!.”)
Igaz, e haza elvetél,
csak dicsőítést csűr’ SZESZÉ(LY)J
üzemekben hosszútűrőt
vagonszám ‘csavar. „Bürök,
spenót közt kapsz helyet.” (Beszélj
haza idegen bennszülött.)

Mímel a teremtés óta
fűt, fát, virágot az ember.
„Vésőujjad kibogozta
testem.” A tó s a boróka,
az ózont kilégző kender
összehajolnak: – remember?
Észre sem vették, hogy róka
les, veri őket sze/rele/mmel.

Róka tavat csókol mellen.
A kender a p o l lenge hőt.
Szemétdombról lámpa elem
érvel-ágál: a szerelem
– tudom magamról – teletölt,
kiszív s eldob idő előtt.
„A házasság egy jégverem,
a szabadság megfelelőbb.”

Nyugalomvágyát kapcsolja
viharkezelőhöz. (Papférj?

Ajánlás2: „eléri a menekülőt?”

Herceg, ön erről hallgatott
Engem becsapott A szülők
intettek igaz Zendülők
ivadéka rongy varangyok
hasznát nem érted Leadok
mindent leltár szerint Ülök
sínre Viszlát bűzös partok

Ajánlás4: Csodás Hercegnőm, ne add fel!
A reményhez legyen célna!
(Ancsel így írja, s Waldapfel...)
Hercegnőm, csodás életed!
Hát ne add fel, cérnával győzd!
A HARC ínyenc szarvasszelet
elejted s elejt blőd vadőr.
Míg kínjaid előtt ellejt,
Dúdol: „Szent, szent, szent a harc,
ki nem harcol az rongy selejt...”
Hajcoljunk hát hátjacavajt

mondja szeret, érzem? – nem, NEM –
(mint férj)...Kértem számtalanszor.”

<p>CXXXI. (Nevét utálja, hadd maradjon ércitok.) Fényszomorú feleségem, nevető felhő. Remélte, hogy győzni fog megváltó orkán s az égen rendet terem. ¹⁸ Nagyon régen nem írtam NEKED. (csak ráncokat arcodra) Rádhagyom elrejtett énem: kiszámíthatatlan alattomos kobra.</p> <p>CXXXII. Idomítsd, míg erőd s kedved lesz, táncoltasd! (Kár, hogy a mutatóvány kevés pénzt hoz a házhoz.) Jóanyám, borzas, TAR, vaksas fiad. Eltevés közben míg egy HA vagy halk ÉS árnyában pihensz s a birsalmákba hűlt nap megvilágítja csenevész mosolyod, s másik fiad az ócska Zündap</p> <p>CXXXIII. hazahúzza, egy hazátlan fogadalmát halld meg: vitázni nem fogok veled s békét nyújtok (lásd: Éva, almák). Végre legyetek boldogok Krisztusban. Halált nem hozok haza remélem. („Sírásónk vagy”, vertetek szószíjjal halkan.) Foltozott</p>	<p>Uram, nem fuvalkodott fel az én szívem, szemeim sem láttak magasra, és nem jártam nagy dolgok után, erőmet haladó csodadolgok után;</p> <p>Ez lesz nyugovóhelyem örökre; itt lakozom, mert ezt szeretem;</p> <p>Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!</p>
--	--

---

¹⁸ Lásd még Prológás!

<p>szemem nem akar látni több könnyet. Veszteg</p> <p>CXXXIV. ülök. Már úgyis MINDENről lemaradtam. Apám, érzelmeid néma tettekbe zárod. Agyam s szavam szétpattan: üstökös, csendbolygónk béna mágnesterében. Anatéma volt jussom s a tékozló paradoxon. Hogy szűk volt e varangyséma?¹⁹ Elhallgatok. Panasztörre lenne tokom?</p> <p>CXXXV. Hagyjuk! Szégyent hoztam papi boltotokra²⁰? Igaz, igazolhatatlan az Ige, ha füstöl az Úr csipkebokra. Lelkünk kőkorszaki barlang. Fedezd fel! Egy pár vízhatlan</p>	<p>Emeljétek fel kezeiteket a szenthelyen, és áldjátok az Urat!</p> <p>Izráel háznépe: áldjátok az Urat! Áronnak háznépe: áldjátok az Urat!</p>
--	---

¹⁹ V.ö. békaperspektíva

²⁰ – Szemérmetlenül pontatlan megfogalmazás. Mégiscsak „bolt”....

– Talán pontatlan...Féltem e kifejezéstől. „Papi voltotok” volt az elsődleges forma. Úgy találtam, túl archaikus, indokolatlanul...

– Éles, bizarr, tiszteletlen...

– Tegyük mérlegre...

– Tehát?

– A bolt marad. Félretéve a belemagyarázható ironiát, végső soron a papság mint mesterség hagyományosan abszurd üzlet: az áru a Megfoghatatlan, Megtermelhetetlen: Isten, az IGE. A haszon, konkrét megélhetés, valódi pénz, elismert vagy megvetett társadalmi státusz. A kérdés mindenkor problematikus voltát igazolják a bibliai állásfoglalások is, például: A nyomtató ökörnek ne kösd be a száját. A protestantizmustól különben sem idegen az ilyen szerű megfogalmazás (V.ö. a Heidelbergi Káté típuskérdésével: Mit használ neked...?).

– És nem gondold, hogy meghamisítasz egy „konkrét” életet?

– A finomkodás tenne hamisítóvá... Egyszerű volna, ha kinyilatkoztatnám: más a költészet és más a hétköznapi élet, más a mű és más a tényszerűség, más a vers szövegszervező elve és más az élet mágneses magja, stb. A pontosság kedvéért csak annyit: az alkotási módszerek egyike a „legnagyobb kontraszt” elve: az izomvörös mellé nem paplanrózsaszín kerül, hanem sárgöld, az ultramarin mellé nem szellőkék, hanem sütőtök stb.

módszert hagyok rád. Egykor osztályidegen
nővérekém, sós bánat lappang
szavadban: gyermekem orvos, mérnök legyen!

CXXXVI. Az övécét majd ne szúrják ki, hogy MELÓS
csak apja, anyja. Eleget
nyomorogtál. Rád pénzt hagyok. Ha Elmúlás
elvtárs leráz: fák a telet –
s mint szétvert barokk kerevet
értékes leszek. Húgocskám fanyar szavad
sok jó srácot elkergetett.
Családos öregurak vigasza ragadt

CXXXVII. rád, s a magány: szigorú babérkoszorú.

Feszt vesztettél. Nyereményed
vágyam. Új regényedet ne zárja ború.
...Öcsém, sosem voltál szegény
tervekben. T(k)enyered kemény.
Szarvasabb égtájon lehattál volna sztár.
Jussod kerub szárnyú remény:
tar céljaim sziklájáról bárhova szállt

CXXXVIII. találj meg. Repülj! Szabadulj e mostoha
szülőföld álnok kezétől.

Míg simogat, bilincsbe ver az ostoba,
ravasz. Sovén férje széttör
míg anyád altat. (Bört bérő
így meg nem él. Öve éltet álhatalmat.)
De hagyjuk! Rossz szőlővértől
kapatos az ősz. Esőt szűrnek a varjak.

Aki megemlékezett rólunk alacsonyágunkban; mert
örökkévaló az ő kegyelme.

Babilon folyóvizeinél, ott ültünk és sirtunk, mikor a Sionról
megemlékezénk.

ne hagyd el a te Kezeidnek alkotásait!

CXXXIX. Testamentumomat írják sóhajnalok.
Barátaim más éghajlat
kínálja már. Apám kilenc napja halott.
Szikes síki mennyben hallgat.
Vitánk lezárta. Falakat
körénk hitéből nem rakhat már. Nem védhet.
Legutolsó érve lakat
békémen: sírásójává előléptet.

CXL Móc hegyek közt megmeredek. Meredek
jelen kaptatóin málok.
Érzelmes búcsú? Legyen! Isten veletek –
haverok, ronda s jó srácok.
Kopaszra nyírt fiút látok
Várad lépcsőin. Irodalmi
lékekben halásztunk.: új, modern átok
ez vélték sokan, bár biztos nem véletlen.

CXLI. Sall, rád patetikus örökséget hagyok:
Sikerüljön neked, ami
nekem nem. Ijedd irodalmi varangyok
el ne nyeljenek. Hatalmi
masina zötyögő, talmi
szerkentyűivel nehogy megbabonázzon.
Dolgozz, bár látszani
munkád...Negatív átkom fogjon meg. (Fázom.

CXLII. Sanda telet húznak az anti zsoltárok.
Félve írok. Testemen dér,
a rettegés...Lássátok, húsarcom bátor

Hová menjek a te lelked előtt és a te orcád előtt hova fussak?

Tudom, hogy felfogja az Úr a szegények ügyét, a
nyomorultaknak jogát.

Ha igaz fedd engem: jól van az; ha dorgál engem: mintha fejem
kenné. Nem vonakodik fejem, sőt még imádkozom is értök
nyavalyájokban.

Tekints jobbra és lásd meg, hogy senki sincsen, aki ismerne;
nincsen számomra menedék; senki sem tudakozódik felőlem.

<p>s szavam csattog, zászlóledér.) Gittai, versed rég felért egy kérges kézfogással. Zsákutcáidat dicsérik most kurvapecér szakik. Omlanak szépre tervezett hidak</p> <p>CXLIII. mögötted. Ör vendesz kopott, kokott szavaknak. Ha valaha megjelenne kötetem...egy dodekált a tied. Ablak nyíljon a küldönc szelleme előtt²¹. Szőcs Gézáé lenne pár veder lótej, néhány békaszalonna, hogy dúsan megvendégelje váratlan vendégeit. Ha tyúkólban</p> <p>CXLIV. malac sivítna s hajam legelné tehén. Máthé Olga doktornőre²² égmodern ispotályt hagynék – ha tehetném – s FÉRFIT. („nem kérek belőle”) Zaharinozza csókkal paprikanyelvét. (Pörére le nem vetkőzne egy festő előtt.) Tisztaság havában ég,</p> <p>CXLV. mint ókori barát. Barátsága Nobel díjjal felér. „Tartsa magát meg a maga Istene! Szellemes október húzza forradalom szagát sorsára.” Szétlőtt Ararát</p>	<p>Megemlékezem a régi időkről, elgondolom minden te dolgodat; kezed munkáiról elmélkedem.</p> <p>Lövelj villámot és hányd szerte őket; bocsásd ki nyílaidat és vedd el eszöket.</p> <p>Mindenki szemei te reád vigyáznak, és te idejében megadod eledelőket.</p>
---	--

²¹ V.ö. Arany János balladái

²² V.ö. N. I. tetraballadája

pletykáiból kiszakadt anyósom, legyen
jussod csenddús otthon, saját
házamban, ha a főnyereményt elnyelem.

CXLVI. (U r a d részeg hadovája ott el nem ér.)
Katz Bandinak, jó festőnek
– kínos kín a mindennapi kávé s kenyér
beszerelése – néhány sor
„méltatást” hagyok. Az ÁSER
nemzetségében nála segítőkészebb
nincs. Műterem helyett ószert
ajánlott fel neki e hazafifészek.

CXLVII. Jehova áldja meg akár a Marospart,
akár a fényes Bethlehem
fogadja magába: ruha a mosóport.
Megtelt íme a szóverem.

*Az Úr megnyitja a vakok szemeit, az Úr felegyenesíti a
meggörnyedteket; szereti az Úr az igazakat.*

*Olyan havat ád, mint a gyapjú, [és] szórja a deret, mint a port.
Darabokban szórja le jegét: ki állhatna meg az ő fagya előtt?*

<p>Adósságom nőtt, szégyellem.²³ Domokos, Moha, Bódis, Buda, Berényi, Fritz, Dollár, Jimmy szerelem, szesz, zene mart mává. Nincs miből kimérni</p> <p>CXVIII. részetek. Elfogytam. (Hány és hány örökös porolhat el jogtalanul s joggal.) „Mindig azt hitte magáról tökös srác, bár csak balek. Így balul sikerült sorsa. Mélabú gyalulta homlokát, amikor másnapos kapájától bújt a paszuly. – IVOTTE, bizonyítja a leapadt Szamos. –</p> <p>CXLIX. D /C/ O R B // É zolt, utána nem marad ház, vagyon. SzétTÁNcolt néhány éjszakát.</p>	<p>Dicsérjétek (...) Vadak és minden barmok, férgek és szárnyas állatok;</p> <p>Dicsérjék az ő nevét tánccal; dobbal és hár-fával zengjenek</p>
--	--

²³ Tizenhárom sor Zudornak (plusz 1)

Megérkeztünk az alagútba
Mozdonydefekt ez a kurva
Köd hiába raknak kazánra
DÍZEL EZ vagyunk asviccban **elv NEM** E L E K T R I F I K Á T
'És megrekedtünk elbutulva'
Hallod? Kint a fényben a rabok
S a kutyák néhány turha
Jelszó nézd Zé a bölcs utas
Viccel iszik olvas dadog
Ha orrba kérdezed mi végre miféle
MEDDIG S MIÉRT PENÉSZES AZ ÖKLE
JÓ sort rád ÍGY nem hagyhatok
S befalazhatsz MINDörökre
'(a májunk szakad ha a V I T Á T a ha szakad májunk a)'

13×1 sor Zének

alagútba az megérkeztünk
kurva a ez mozdonydefekt
kazánra raknak hiába köd
társak asviccban vagyunk ez DÍZEL
'elbutulva megrekedtünk és
rabok a fényben a kint hallod?
turha néhány kutyák a s
utas bölcs a Zé nézd jelszó
dadog olvas iszik viccel
miféle mivégre orrba kérdezed ha
ÖKLE AZ PENÉSZES MIÉRT S MEDDIG
hagyhatok nem ÍGY sort JÓ
mindÖRÖKre befalazhatsz s

Retkes BAJszát nikotin sózza vastagon.
Fintorgó balladát barát
ellenség kapott egyaránt.
Orginált zajló-hajló templomtetőkön.
Becsmérelt Pártot és Hazát.
Azt hantázza félvak, senkinek sem köszön

CL. a gőgös majom. Züllött, felfivalkodott
SENKI. E Z p a p? Nedves börtön
s vizes kötél dukálna neki..." Vén kokott
időm röhög. Most ellököm
a verspartot. Áradt közöny
vizére érünk, Fiam. „Evezz a mélyre” –
idézem a Mestert. Öröm
arcodon? Űröm felé remélve gyúl ki...

néki.

Dicsérjétek őt hősi tetteiért, dicsérjétek őt nagyságának
gazdagsága szerint!